

Ceea ce mi se păru a fi un număr mare de preotese intonau deja cânturi cu accente extrem de învăluitoare. De îndată ce am intrat, mama mea a fost rugată să mă dea lor, trecut din brațe în brațe.

Fascinat de vălul albastru și ușor care le acoperea obrazul, am rămas fără reacție, ca și cum o parte din sufletul meu asista conștient și senin la spectacolul care se juca acolo.

Mama mă luă din nou în brațele ei, după care am fost introduși într-o altă sală în centrul căreia alte femei întrețineau o flacără pe un trepied de metal al cărei fum ieșea pe o gaură circulară din tavan. Aerul era aproape irespirabil, prea încărcat de tot felul de parfumuri.

Din fericire, ne-am continuat drumul spre o a treia sală...

De îndată ce i-am trecut pragul, i-am simțit atmosfera evident solemnă. În jurul unei maiestuoase vaci albe se aflau trei bărbați și o femeie. Toți mi-au părut foarte în vârstă deoarece fețele lor aveau o piele veche, ridată.

Și femeia și bărbații nu purtau decât o bucată de pânză lungă de in alb, ornată de un tiv stacojiu. Un șnur, stocojiu și el, le atârna de la umărul drept la șoldul stâng... Însemnul sacerdoției lor. Bătrâna avea fața și bustul acoperite pe de-a-ntregul de cenușă.

Ochii mei nu au putut decât să se fixeze pe vaca frumoasă și mare care era în centrul atenției și grijilor susținute. Coarnele enorme erau acoperite de aur în timp ce gâtul era ornat cu un colier impresionant de flori roz.

Legat de un țărăș de piatră, animalul nu mișca, indiferent, fără îndoială, față de ritualul în al cărui centru se afla. În fața lui, am început să așteptăm în tăcere...

Răstimp de câteva momente lungi, ceremonia păru că se limitează la câteva psalmodieri apoi, în sfârșit, preteasa a început să înconjoare vaca cu un pas rapid în timp ce o stropea cu apă.

Cinci ture, poate șase... și tot fără nicio reacție...

Dintr-odată, preteasa se opri, puse o mână între coarnele animalului și se apucă să tremure ca și cum ar fi fost cuprinsă de vreo boală. Cei trei preoți se îndepărtară și, imperturbabili, o lăsară să cadă la pământ.

Părinții mei și unchiul Yussaf, nici ei nu păreau surprinși și se traseră puțin deoparte. În acest timp, mama mă ținea în brațe, cu spatele lipit de pieptul ei ca și cum nu ar fi vrut să pierd nimic din scenă. Simt și acum căldura respirației ei mângâindu-mi creștetul capului...

Într-una din sălile pe care le traversasem înainte cânturile au început să crească rapid în intensitate. Sunetul profund ritmat al bătăilor de tobă s-a alăturat cânturilor... La un moment dat, în sfârșit, bătrâna începu să gesticuleze pe pământ, apoi să emită frânturi de cuvinte guturale. Atunci, unul dintre preoți a îngenuncheat lângă ea să audă mai bine...

Apoi, totul s-a precipitat. Îmi amintesc că am plâns când acel preot a venit și m-a smuls fără menajamente din brațele mamei ca să mă așeze pe dale, aproape de femeia care continua să se zbată în timp ce scotea sunete aparent dezarticulate.

O mână s-a agățat imediat de trupul meu, era a ei... Când ne-am atins, preteasa în transă a tăcut imediat, la fel ca și mine... o liniște destul de îndelungată s-a instalat în sală, o liniște pe care a întrerupt-o în sfârșit bătrâna, pronunțând foarte distinct două sau trei cuvinte.

Cineva a început imediat să agite smirnă deasupra noastră, încă întinși pe pământ și apoi unul dintre preoți m-a luat de acolo cu blândețe de data asta, ducându-mă spre fundul naosului unde mă depuse în fața câtorva obiecte și a tăblițelor de argilă, asemănătoare cu cele din ajun.

Cu fața spre pământ, i-am auzit pașii îndepărtându-se, apoi cei ai altor persoane... și, în final, s-a auzit scârțâitul unei uși înainte de a se trânti sec.

Capitolul XII – Plecări și frontiere Pg 164-165

Da, o percepeam, îi cunoșteam chiar principiul și articulațiile pe de rost... dar nu voiam să o privesc deoarece suferința mea era numai a mea și nimeni și nimic nu trebuia să mi-o ia prea curând.

Așa suntem toți... Când ni se întâmplă să întrezărim ieșirile din suferințele noastre, de multe ori nu le luăm în considerare; doliul nostru ne dă uneori impresia că ne definește pentru un moment, avem nevoie de asta...

Yosh Heram înțelegea toate astea. Nu era numai un înțelept care a studiat în numeroase temple ale Pământului roșu și ale noastre, era de asemenea un om iubitor și simplu. Așadar, el nu mi-a vorbit doar ca să îmi vorbească și vedeam că își abandonase total propriile întrebări și probabil și temerile sale! Și apoi... eram nazireu și trebuia respectat acest lucru, astfel încât lucrarea să se îndeplinească.

Mergând în pas vioi pe lângă catârul nostru încărcat de apă, zilele noastre au fost alcătuite din muțenie sau din rugăciuni șoptite. Febra Divinului, atunci când se dovedește blândă și justă, nu se comentează...

Ea lucruse în mine când am sosit, în sfârșit, la Ierihon. Picioarele mele erau în sânge fiindcă am ținut să umblu desculț în mare parte a drumului, împingând astfel la limita posibilului exigența cerută de legământul meu.

Îmi amintesc că mi s-a părut ciudat să mă întorc atât de repede în acest oraș de căldură și praf, straniu că eram atât de aproape de Yo Hanan și părinții lui...

Cu puțin înainte de apus, am găsit locul de popas al caravanei organizate de unchiul Yussaf. Aici se aflau cinci sau șase corturi de beduini și o duzină de dromaderi deja culcați pe sol și scoțând bolboroselile lor obișnuite.

Deși venirea noastră a fost evident prevăzută și așteptată, nu s-a făcut mare caz când am sosit. Oamenii din caravană erau, înainte de toate, negustori ruși de viața grea a întinderilor deșertice și era ușor de ghicit că existența lor se învârtea mai ales în jurul situației lor de comercianți și a condiției lor materiale.

Unul dintre ei ne-a indicat un cort mic de pânză brună, puțin la o parte de celelalte; așadar, ne-am instalat aici pentru noapte, cu capul pe sacii noștri.

Deoarece sosiserăm, plecarea a fost fixată peste două zile, odată ce ultimele provizii ar fi fost încărcate pe animale și catârul nostru ar fi putut fi revândut undeva, prin târg.

Cât de interminabilă mi se păru această ultimă zi de așteptare! Căldura era teribilă și nu știam unde să mă pun și nici ce să fac exact, în afară de a recita texte sacre de câte ori era nevoie. Beduinii și negustorii erau acolo, învârtindu-se pe lângă corturi, încărcând cufere cu obiecte, pânzeturi și nu mai știu ce, în timp ce Yosh Heram se ocupa de catâr și să trimită un mesager unchiului meu Yussaf, la Ierusalim.

Văzându-mă că recit din textele mele și că mă izolez sub curmali, cu fața mânjită de cenușă și refuzând puțin vin, unul dintre călători a ghicit că eram nazireu, ceea ce mi-a adus o replică

dulce-amară. Cum era posibil la vârsta mea? Era puțin ridicol...

Am găsit forța să nu-i răspund. Nu făceam această călătorie ca să îmi argumentez ceva, ci pentru a găsi pacea care mi-ar fi dat capacitatea de a fi mai deplin eu însumi, ridicând în același timp, dacă Tatăl meu voia, vâlul care acoperea încă memoria mea.

Ceea ce era special la starea în care eram, este că, în ciuda a ceea ce îmi imaginasem, nu simțisem nicio clipă o oarecare mândrie că devenisem nazireu. Nu schimbase nimic, sau numai foarte puțin.

- „Așa este tot timpul cineva care face astfel de legământ?”

Același călător mă chestiona din nou, aranjându-și turbanul pe cap.

- „Cum «așa»?”

- „Vreau să spun, așa trist!”

Am rămas fără replică pentru un moment. Omul tocmai a atins ceva care mi se părea extrem de important.

Capitolul XXIII – Spre cel de-al douăzeci și doilea an al meu... Pg 332-333

„Ceva nu merge bine în lumea asta... care navighează între o chemare disperată adresată iubirii și supunerea față de imperativul atrocității...”

Acest gând m-a locuit câteva zile după agresiunea căreia i-am fost țintă. A rezonat în mine ca o simplă constatare total lipsită de amărăciune, dar distilând totuși puțină tristețe în sufletul meu.

De fapt, acest gând servea mai degrabă de ferment pentru cel care eram pe punctul de a deveni. Îmi întărea determinarea să pun Focul în inima oamenilor ca să găsească Setea de a crește... Da, îmi voi ocupa locul și voi oferi totul pentru ca să fie posibil binele cel mai înalt la care am putea spera!

Deja zilele mele la le Nagar aparțineau cu adevărat trecutului...

Ca o sfidare adresată întinericului, am făcut cu mândrie și de mai multe ori, turul marelui templu din Jagannatha și al străduțelor vecine, m-am dus să salut oceanul, apoi, într-o dimineață foarte devreme, mi-am luat sacul de pânză și am părăsit orașul.

Nu eram singur, totuși. Lamaas a hotărât să mă însoțească în drumul meu ascensional spre nord și înălțimile sale. Am convenit să mergem împreună până la un oraș numit Rajagriha, puțin spre est de Kashi. El cunoștea aici un preot foarte erudit în arta terapeutică a ierburilor și alifiilor și afirma că ar fi interesant într-adevăr să întâlnesc un astfel de om. Întreaga regiune era, de altfel, renumită pentru abundența plantelor cu virtuți surprinzătoare. După Rajagriha, Lamaas m-ar fi lăsat să-mi urmez drumul și să-mi întâlnesc destinul...

A fost puțin stranie dimineața aceea care ne-a reunit, lăsând în urma noastră le Nagar și pornind pe un drum vag conturat prin mijlocul câmpiei.

Un decor adesea secetos, uneori stropit de mari pete de verdeață și parcurse din timp în timp, de mici turme de elefanți.

Din sat în sat, înaintarea noastră a fost și dificilă, și blândă. Dificilă din cauza căldurii care ne copleșea, și blândă din cauza complicității care ne unea și datorită profunzimii a ceea ce puteam împărtăși.

Mi s-a întâmplat să am senzația că era bătrânul Yosh Heram cel care continua să meargă lângă mine, iar acesta își schimbă doar chipul ca să îmi oglindească propria imagine, evitând astfel să vorbesc singur sau cu bivoliile întâlniți pe drum.

Pe parcursul uneia dintre aceste zile lungi de mers, Maestrul Lamaas, cu bastonul în mână, m-a anunțat că era în realitate mai mult preotul lui Brahma decât cel al lui Vishnu sub forma lui Jagannâtha.

- „Și cu ce schimbă acest lucru situația? I-am întrebat atunci.”

- „Cu nimic, în realitate, Jeshua... Dacă mi-am pronunțat altă dată jurămintele cu Prezența Domnului Brahma în inimă, acest lucru se întâmpla pentru că mi se părea că privesc astfel „mai înalt”, vreau să spun dincolo de Ceea ce prinde corp și se manifestă... în spatele dansului Mayei, eterna iluzionistă. Astăzi, totuși, nu mai văd lucrurile la fel. Am înțeles că Brahma însuși face parte din acest dans...”

- „Poate că nu El este cel care chiar face parte din dans... ci este vorba despre imaginea pe care ne-o facem noi despre acesta. Nu crezi?”

Lamaas m-a privit cu aer jucăuș, netezindu-și barba și încetinind pasul.

- „Bineînțeles... dar dacă ție ți se pare atât de evident, atâtor de puțini li se pare așa! Vezi ca și mine ce se întâmplă? Oriunde mi-aș îndrepta privirea, nu întâlnesc decât oameni care nu reușesc să venereze decât forme și.....

Capitolul XXX – Adumbrirea Pg 442-443

Aplecându-mă spre ei, i-am invitat pe cei cinci preoți să se ridice, unul câte unul și i-am rugat să mă însoțească până la aerul liber deoarece Cupa era deja pregătită să se deverseze. Întoarcerea la tabăra noastră improvizată a fost rapidă din fericire. Primele nuanțe ale apusului se întindeau deja pe cer... Atunci m-au anunțat că acea călătorie a mea în inima Piramidei a durat trei zile pline, așa cum trebuia să fie...

Apropiindu-mă de corturi, am zărit imediat silueta puțin curbată a Maestrului Hamza, febril, neștiind dacă putea veni în întâmpinarea mea. L-am luat pe bătrân în brațe. Era cel mai bun răspuns pe care puteam să i-l dau. Nu a fost noapte, cel puțin pentru mine. Ființa mea era atât de plină de Energie și atât de expandată, încât am petrecut orele nopții contemplând bolta cerească. Steaua celor din Essania era, bineînțeles, acolo la întâlnire, scânteietoare ca niciodată și complice ca întotdeauna.

Astfel, Soarele m-a marcat cu Pecetea Lui! M-a binecuvântat și un nou Act al vieții mele avea să se joace... Dar mai era de altfel viața mea? Cum să delimitez ceea ce îmi aparținea încă de ceea ce nu îmi mai aparținea deloc?

Conform cu ceea ce convenisem înainte, de îndată ce s-au ivit zorile, am pornit la drum ca să ne întoarcem pe malurile Nilului. Mi s-a spus că o barcă trebuia să ne aștepte acolo ca să ne ducă până la mare. De acolo, era prevăzut să urc singur la bordul unui vas mic de comerț care va merge de-a lungul coastei, până la Joppe și apoi... și apoi va fi Ierusalimul...

În realitate, nu am realizat cum a decurs această călătorie. Spiritul meu era incredibil de clar, deși percepția timpului îmi scăpa ca și cum Suflul de care tocmai fusesem acoperit, nu își ocupase încă definitiv locul în toate celulele mele.

Tot ceea ce pot spune, este că zilele au fost blânde, dar intense, dintre care una a fost marcată de faptul că mi-am luat adio de la Frații din Heliopolis și de la Maestrul Hamza a cărui emoție m-a cuprins și pe mine. Vederea redobândită, apoi participarea sa - deși discretă - la Misterul care s-a desfășurat în Piramidă, era mult în câteva zile... Spunea că de atunci încolo, putea muri pe deplin fericit și nu m-am îndoit că spunea adevărul.

Așa cum fusese prevăzut, m-am imbarcat la bordul unui vas, într-un port micuț din nord-estul extrem al deltei Nilului. Totul continua să se dilate în mine și aveam nevoie să fiu singur. Știam cum să nu mă fac remarcat și atunci, trăgând un vâl în jurul persoanei mele, rezemat de balustradă, cu fața oferită vântului, mi-am acordat solitudinea de care aveam nevoie.

Era pentru prima dată când mergeam pe mare și Soarele Tatălui meu îmi ardea în piept.

În sfârșit, după câteva zile și câteva opriri din motive comerciale, coloanele care particularizau portul Joppe au apărut... Când am pus piciorul pe pământ, m-am oprit pe dalele care delimitau malul. Se împlineau șaptesprezece ani de când nu mai călcasem pe pământul Iudeii...